

„A už toho mám dost,“ rozzlobila se. „Buď se ukaž, nebo rozsvítím a všechno to tu prohledám. Nic mě tu teda strašit nebude!“

„No tak jo,“ ozvalo se kňouravě a zpoza postele se jí u nohou začalo objevovat světélko. Terezka nemohla uvěřit vlastním očím a přes rozespálá víčka vlastně ani nedokázala popsat, co vidí.

Po chvíli jí u nohou blikalo světélko do všech koutů pokoje. Vypadalo jako plamen svíčky a zářilo všemi odstíny žluté a oranžové, možná až do zlata. Jenže na rozdíl od svíčky mělo ručičky, nožičky, očička a pusinku stejně jako Terezka. Netrvalo dlouho a světélko osvítilo i ten nejtemnější kout místnosti.

„To se mi snad zdá,“ řekla Terezka.

„Mně snad taky,“ odpovědělo světélko.

„Co tu chceš a proč mě strašíš?“

„Já tě ale vůbec nestraším! Vypadám snad jako nějaký strašidlo, co by dělalo BUBUBU?“

„No, to asi nevypadáš, BUBUBU taky neděláš, ale syčíš mi tu pod postelí, zatímco se snažím spát! Tak co jsi zač a co tu děláš?“

„Když já se hrozně nudím, a tak mě napadlo, že by mohla být nějaká švanda. Jak se jmenuješ?“

„Jo, tak švanda to možná byla jenom pro tebe. Jsem Terezka. A ty?“

„Bludníček.“

„Bludníček? To jako že bloudíš?“